Dokument ten służy wyłącznie do celów informacyjnych i nie ma mocy prawnej. Unijne instytucje nie ponoszą żadnej odpowiedzialności za jego treść. Autentyczne wersje odpowiednich aktów prawnych, włącznie z ich preambułami, zostały opublikowane w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej i są dostępne na stronie EUR-Lex. Bezpośredni dostęp do tekstów urzędowych można uzyskać za pośrednictwem linków zawartych w dokumencie

►B

ROZPORZĄDZENIE RADY (UE) 2016/1104

z dnia 24 czerwca 2016 r.

wdrażające wzmocnioną współpracę w dziedzinie jurysdykcji, prawa właściwego oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach dotyczących skutków majątkowych zarejestrowanych związków partnerskich

(Dz.U. L 183 z 8.7.2016, s. 30)

sprostowane przez:

►C1 Sprostowanie, Dz.U. L 113 z 29.4.2017, s. 62 (2016/1104)

▼B

ROZPORZĄDZENIE RADY (UE) 2016/1104

z dnia 24 czerwca 2016 r.

wdrażające wzmocnioną współpracę w dziedzinie jurysdykcji, prawa właściwego oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach dotyczących skutków majątkowych zarejestrowanych związków partnerskich

ROZDZIAŁ I

ZAKRES STOSOWANIA I DEFINICJE

Artykuł 1

Zakres stosowania

1. Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie do aspektów majątkowych zarejestrowanych związków partnerskich.

Niniejszego rozporządzenia nie stosuje się do spraw podatkowych, celnych ani administracyjnych.

2. Z zakresu stosowania niniejszego rozporządzenia wyłączone są:

a) zdolność prawna partnerów;

b) istnienie, ważność lub uznanie zarejestrowanego związku partnerskiego;

c) zobowiązania alimentacyjne;

d) dziedziczenie majątku po zmarłym partnerze;

e) zabezpieczenie społeczne;

f) uprawnienie do przekazania lub dostosowania między partnerami – w przypadku rozwiązania lub unieważnienia zarejestrowanego związku partnerskiego – praw do świadczeń emerytalnych lub rentowych nabytych podczas trwania zarejestrowanego związku partnerskiego, które nie przysporzyły dochodów z tytułu świadczeń emerytalnych podczas trwania zarejestrowanego związku partnerskiego;

g) charakter praw rzeczowych odnoszących się do majątku; oraz

h) wszelkie wpisy do rejestru praw do nieruchomości lub rzeczy ruchomych, łącznie z wymogami prawnymi dotyczącymi takich wpisów, oraz skutki wpisu lub braku wpisu takich praw do rejestru.

Artykuł 2

Właściwość w sprawach dotyczących skutków majątkowych zarejestrowanych związków partnerskich w państwach członkowskich

Niniejsze rozporządzenie nie wpływa na właściwość organów państw członkowskich w zakresie rozpatrywania spraw dotyczących skutków majątkowych zarejestrowanych związków partnerskich.

▼B

Artykuł 3

Definicje

1. Do celów niniejszego rozporządzenia:

a) „zarejestrowany związek partnerski” oznacza ustrój regulujący wspólne życie dwojga ludzi, który jest przewidziany w prawie, rejestracja którego jest obowiązkowa na mocy tego prawa i który spełnia wymogi formalne określone przez to prawo dla jego utworzenia;

b) „skutki majątkowe zarejestrowanego związku partnerskiego” oznaczają zbiór zasad dotyczących stosunków majątkowych partnerów, między partnerami oraz w ich stosunkach z osobami trzecimi, będących wynikiem stosunku prawnego powstałego w wyniku zarejestrowania lub rozwiązania związku partnerskiego;

c) „partnerska umowa majątkowa” oznacza każdą umowę między partnerami lub przyszłymi partnerami, która reguluje skutki majątkowe ich zarejestrowanego związku partnerskiego;

d) „dokument urzędowy” oznacza dokument dotyczący skutków majątkowych zarejestrowanego związku partnerskiego, który to dokument został oficjalnie sporządzony lub zarejestrowany jako dokument urzędowy w państwie członkowskim i którego autentyczność:

(i) dotyczy podpisu i treści dokumentu urzędowego; oraz

(ii) została stwierdzona przez organ publiczny lub inny organ uprawniony do tego przez państwo członkowskie pochodzenia;

e) „orzeczenie” oznacza każde orzeczenie w sprawie dotyczącej skutków majątkowych zarejestrowanego związku partnerskiego wydane przez sąd państwa członkowskiego, niezależnie od nazwy takiego orzeczenia, w tym postanowienie w przedmiocie kosztów postępowania wydane przez urzędnika sądowego;

f) „ugoda sądowa” oznacza ugodę w sprawie dotyczącej skutków majątkowych zarejestrowanego związku partnerskiego, która to ugoda została zatwierdzona przez sąd lub zawarta przed sądem w toku postępowania;

g) „państwo członkowskie pochodzenia” oznacza państwo członkowskie, w którym wydano orzeczenie, sporządzono dokument urzędowy, lub zatwierdzono lub zawarto ugodę sądową;

h) „państwo członkowskie wykonania” oznacza państwo członkowskie, w którym wystąpiono o uznanie lub wykonanie orzeczenia, dokumentu urzędowego lub ugody sądowej.

2. Do celów niniejszego rozporządzenia termin „sąd” oznacza każdy organ sądowy i wszystkie inne organy oraz przedstawicieli zawodów prawniczych właściwych w sprawach dotyczących skutków majątkowych zarejestrowanych związków partnerskich, którzy sprawują funkcje sądownicze lub działają na podstawie przekazania uprawnień przez organ sądowy lub pod kontrolą organu sądowego, pod warunkiem że takie inne organy i tacy przedstawiciele zawodów prawniczych oferują gwarancje w zakresie bezstronności i prawa wszystkich stron do bycia wysłuchanymi oraz pod warunkiem że ich orzeczenia na mocy prawa państwa członkowskiego, w którym działają:

a) mogą być poddane kontroli sądowej; oraz

b) mają moc i skutek podobne do orzeczenia organu sądowego w takiej samej sprawie.

▼B

Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o innych organach oraz przedstawicielach zawodów prawniczych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 64.

ROZDZIAŁ II

JURYSDYKCJA

Artykuł 4

Jurysdykcja w przypadku śmierci jednego z partnerów

W przypadku gdy do sądu państwa członkowskiego wniesiono sprawę dotyczącą spadku po zarejestrowanym partnerze na mocy rozporządzenia (UE) nr 650/2012, sądy tego państwa mają jurysdykcję w sprawach dotyczących skutków majątkowych zarejestrowanego związku partnerskiego powstałych w związku z tą sprawą spadkową.

Artykuł 5

Jurysdykcja w przypadku rozwiązania lub unieważnienia związku partnerskiego

1. W przypadku gdy do sądu państwa członkowskiego wniesiono powództwo o rozwiązanie lub unieważnienie zarejestrowanego związku partnerskiego, sądy tego państwa mają jurysdykcję w sprawach skutków majątkowych tego zarejestrowanego związku partnerskiego związanych z tą sprawą rozwiązania lub unieważnienia, jeżeli tak umówią się partnerzy.

2. Jeżeli umowę, o której mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, zawarto przed wniesieniem do sądu sprawy dotyczącej skutków majątkowych zarejestrowanego związku partnerskiego, musi ona być zgodna z art. 7.

Artykuł 6

Jurysdykcja w innych przypadkach

W przypadku gdy żaden sąd danego państwa członkowskiego nie ma jurysdykcji na mocy art. 4 lub 5, lub w przypadkach innych niż te przewidziane w tych artykułach, jurysdykcję w sprawie skutków majątkowych zarejestrowanego związku partnerskiego mają sądy państwa członkowskiego:

a) na którego terytorium partnerzy mają miejsce zwykłego pobytu w chwili wniesienia sprawy do sądu, lub w przypadku gdy nie zachodzi ta okoliczność,

b) na którego terytorium partnerzy mieli ostatnio miejsce zwykłego pobytu, o ile jeden z nich nadal tam zamieszkuje w chwili wniesienia sprawy do sądu, lub w przypadku gdy nie zachodzi ta okoliczność,

c) na którego terytorium pozwany ma miejsce zwykłego pobytu w chwili wniesienia sprawy do sądu, lub w przypadku gdy nie zachodzi ta okoliczność,

d) którego obywatelstwo posiadają obaj partnerzy w chwili wniesienia sprawy do sądu, lub w przypadku gdy nie zachodzi ta okoliczność,

▼B

e) na mocy prawa którego utworzono zarejestrowany związek partnerski.

Artykuł 7

Wybór sądu

1. W przypadkach objętych zakresem stosowania art. 6 strony mogą umówić się, że sądy państwa członkowskiego, którego prawo jest właściwe na mocy art. 22 lub art. 26 ust. 1, lub sądy państwa członkowskiego, na mocy prawa którego utworzono zarejestrowany związek partnerski, mają wyłączną jurysdykcję w sprawach dotyczących skutków majątkowych ich zarejestrowanego związku partnerskiego.

2. Umowa, o której mowa w ust. 1, jest sporządzona na piśmie, opatrzona datą i podpisana przez strony. Każde przekazanie informacji za pomocą środków elektronicznych umożliwiające trwały zapis umowy uznaje się za równoważne ze sporządzeniem na piśmie.

Artykuł 8

Jurysdykcja oparta na wdaniu się w spór pozwanego

1. Oprócz jurysdykcji wynikającej z innych przepisów niniejszego rozporządzenia, jurysdykcję zachowuje sąd państwa członkowskiego, którego prawo jest właściwe na mocy art. 22 lub art. 26 ust. 1, przed którym to sądem pozwany wdał się w spór. Niniejszy przepis nie ma zastosowania w przypadku, gdy pozwany wdał się w spór w celu zakwestionowania jurysdykcji, lub w przypadkach objętych zakresem stosowania art. 4.

2. Przed uznaniem swojej jurysdykcji na mocy ust. 1, sąd zapewnia poinformowanie pozwanego o przysługującym mu prawie do kwestionowania jurysdykcji oraz o skutkach wdania się w spór lub niewdania się w spór.

Artykuł 9

Jurysdykcja przemienna

1. Jeżeli sąd państwa członkowskiego, który ma jurysdykcję na mocy art. 4, 5 lub art. 6 lit. a), b), c) lub d), stwierdzi, że jego prawo nie przewiduje instytucji zarejestrowanego związku partnerskiego, może on odmówić wykonania swojej jurysdykcji. Jeżeli sąd odmawia wykonania swojej jurysdykcji, czyni to bez zbędnej zwłoki.

2. W przypadku gdy sąd, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, odmawia wykonania swojej jurysdykcji oraz gdy strony umówiły się co do przyznania jurysdykcji sądom innego państwa członkowskiego zgodnie z art. 7, jurysdykcję w sprawach dotyczących skutków majątkowych zarejestrowanych związków partnerskich mają sądy tego państwa członkowskiego.

W innych przypadkach jurysdykcję w sprawach dotyczących skutków majątkowych zarejestrowanych związków partnerskich mają sądy innego państwa członkowskiego na mocy art. 6 lub 8.

▼B

3. Niniejszy artykuł nie ma zastosowania w przypadkach, gdy strony uzyskały rozwiązanie lub unieważnienie zarejestrowanego związku partnerskiego, które podlegają uznaniu w państwie członkowskim siedziby sądu.

Artykuł 10

Jurysdykcja pomocnicza

W przypadku gdy żaden sąd danego państwa członkowskiego nie ma jurysdykcji na mocy art. 4, 5, 6, 7 lub 8 lub gdy wszystkie sądy na mocy art. 9 odmówiły wykonania swojej jurysdykcji, a żaden sąd państwa członkowskiego nie ma jurysdykcji na mocy art. 6 lit. e), art. 7 lub 8, jurysdykcję mają sądy państwa członkowskiego, na którego terytorium znajduje się majątek nieruchomy należący do jednego lub obu partnerów; jednak w tym przypadku sąd, do którego wniesiono sprawę, ma jurysdykcję jedynie w zakresie danego majątku nieruchomego.

Artykuł 11

Forum necessitatis

W przypadku gdy żaden sąd państwa członkowskiego nie ma jurysdykcji zgodnie z art. 4, 5, 6, 7, 8 lub 10 lub gdy wszystkie sądy na mocy art. 9 odmówiły wykonania swojej jurysdykcji, a żaden sąd państwa członkowskiego nie ma jurysdykcji na mocy art. 6 lit. e) lub art. 7, 8 lub 10, sądy państwa członkowskiego mogą – w wyjątkowych przypadkach – orzekać w sprawie skutków majątkowych zarejestrowanego związku partnerskiego, jeżeli postępowanie nie może zostać we właściwy sposób wszczęte lub przeprowadzone lub nie byłoby ono możliwe w państwie trzecim, z którym sprawa jest ściśle związana.

Sprawa musi mieć wystarczający związek z państwem członkowskim sądu, do którego ją wniesiono.

Artykuł 12

Powództwa wzajemne

Sąd, przed którym toczy się postępowanie na mocy art. 4, 5, 6, 7, 8, 10 lub 11, ma także jurysdykcję w sprawie powództwa wzajemnego, o ile wchodzi ono w zakres stosowania niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 13

Ograniczenie postępowania

1. W przypadku gdy majątek zmarłego, którego sprawa spadkowa wchodzi w zakres stosowania rozporządzenia (UE) nr 650/2012, obejmuje składniki majątku znajdujące się w państwie trzecim, sąd, do którego wniesiono sprawę dotyczącą majątkowych skutków zarejestrowanego związku partnerskiego, może, na wniosek jednej ze stron, zdecydować o nieorzekaniu w odniesieniu do jednego lub większej liczby tych składników majątku, jeżeli można oczekiwać, że jego orzeczenie odnoszące się do tych składników majątku nie będzie uznane ani, w stosownych przypadkach, nie zostanie stwierdzona jego wykonalność w tym państwie trzecim.

2. Ust. 1 pozostaje bez wpływu na prawo stron do ograniczenia zakresu postępowania na mocy przepisów państwa członkowskiego sądu, do którego wniesiono sprawę.

▼B

Artykuł 14

Wniesienie sprawy do sądu

Do celów niniejszego rozdziału sprawę uważa się za wniesioną do sądu:

a) w chwili złożenia w sądzie dokumentu wszczynającego postępowanie lub dokumentu równorzędnego, pod warunkiem że wnioskodawca nie zaniedbał następnie podjęcia czynności, do których był zobowiązany, aby dokument został doręczony pozwanemu;

b) jeżeli dokument ma być doręczony przed złożeniem go w sądzie – w chwili gdy otrzymał go organ odpowiedzialny za doręczenie, pod warunkiem że wnioskodawca nie zaniedbał następnie podjęcia czynności, jakie zobowiązany był podjąć w celu złożenia tego dokumentu w sądzie; lub

c) jeżeli postępowanie zostało wszczęte przez sąd z urzędu – w chwili gdy sąd podjął decyzję o wszczęciu tego postępowania lub, w przypadku gdy taka decyzja nie jest wymagana, w chwili zarejestrowania sprawy przez sąd.

Artykuł 15

Badanie jurysdykcji

W przypadku gdy do sądu państwa członkowskiego wniesiono sprawę dotyczącą skutków majątkowych zarejestrowanych związków partnerskich, co do której sąd ten nie ma jurysdykcji na mocy niniejszego rozporządzenia, sąd ten stwierdza z urzędu brak swojej jurysdykcji.

Artykuł 16

Badanie dopuszczalności postępowania

1. W przypadku gdy pozwany mający miejsce zwykłego pobytu na terytorium państwa innego niż państwo członkowskie, w którym wytoczono powództwo, nie wda się w spór, sąd mający jurysdykcję na mocy niniejszego rozporządzenia zawiesza postępowanie do czasu wykazania, że pozwany miał możliwość otrzymania dokumentu wszczynającego postępowanie lub dokumentu równorzędnego w terminie umożliwiającym mu przygotowanie obrony, lub że podjęte zostały w tym celu wszelkie niezbędne czynności.

2. W miejsce ust. 1 niniejszego artykułu stosuje się art. 19 rozporządzenia (WE) nr 1393/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady ([1]), jeżeli dokument wszczynający postępowanie lub dokument równorzędny musiał zostać przekazany z jednego państwa członkowskiego do innego państwa członkowskiego zgodnie z tym rozporządzeniem.

3. W przypadku gdy rozporządzenie (WE) nr 1393/2007 nie ma zastosowania, stosuje się art. 15 konwencji haskiej z dnia 15 listopada 1965 r. o doręczaniu za granicą dokumentów sądowych i pozasądowych w sprawach cywilnych lub handlowych, jeżeli dokument wszczynający postępowanie lub dokument równorzędny musiał zostać przekazany za granicę zgodnie z tą konwencją.

([1]) Rozporządzenie (WE) nr 1393/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. dotyczące doręczania w państwach członkowskich dokumentów sądowych i pozasądowych w sprawach cywilnych i handlowych („doręczanie dokumentów”) oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1348/2000 (Dz.U. L 324 z 10.12.2007, s. 79).

▼B

Artykuł 17

Zawisłość sprawy

1. W sytuacji gdy do sądów różnych państw członkowskich wniesiono sprawy o to samo roszczenie między tymi samymi stronami, każdy sąd, do którego wniesiono sprawę później, z urzędu zawiesza postępowanie do czasu stwierdzenia jurysdykcji sądu, do którego najpierw wniesiono sprawę.

2. W przypadkach, o których mowa w ust. 1, na wniosek sądu, przed którym toczy się spór, każdy inny sąd, do którego wniesiono sprawę, niezwłocznie informuje pierwszy sąd o dacie wniesienia do niego sprawy.

3. W przypadku gdy stwierdzona zostanie jurysdykcja sądu, do którego najpierw wniesiono sprawę, sąd, do którego wniesiono sprawę później, stwierdza brak swojej jurysdykcji na rzecz tego sądu.

Artykuł 18

Sprawy pozostające ze sobą w związku

1. W przypadku gdy przed sądami różnych państw członkowskich zawisły sprawy pozostające ze sobą w związku, każdy sąd, do którego wniesiono sprawę później, może zawiesić postępowanie.

2. W przypadku gdy sprawy, o których mowa w ust. 1, są zawisłe w pierwszej instancji, każdy sąd, do którego wniesiono sprawę później, może także – na wniosek jednej ze stron – stwierdzić brak swojej jurysdykcji, jeżeli sąd, do którego najpierw wniesiono sprawę, ma jurysdykcję w danych sprawach, a jego prawo dopuszcza połączenie spraw.

3. Do celów niniejszego artykułu za sprawy pozostające ze sobą w związku uważa się sprawy, które łączy tak ścisły związek, że wskazane jest ich łączne rozpoznanie i rozstrzygnięcie, aby uniknąć wydania w oddzielnych postępowaniach niedających się pogodzić orzeczeń.

Artykuł 19

Środki tymczasowe, w tym środki zabezpieczające

Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych, w tym środków zabezpieczających, przewidzianych w prawie państwa członkowskiego, może zostać wniesiony do sądu tego państwa członkowskiego także wówczas, gdy na mocy niniejszego rozporządzenia sprawa główna należy do jurysdykcji sądów innego państwa członkowskiego.

ROZDZIAŁ III

PRAWO WŁAŚCIWE

Artykuł 20

Powszechne stosowanie

Prawo wskazane jako właściwe przez niniejsze rozporządzenie stosuje się niezależnie od tego, czy jest ono prawem państwa członkowskiego.

▼B

Artykuł 21

Jednolitość prawa właściwego

Prawo właściwe dla skutków majątkowych zarejestrowanych związków partnerskich stosuje się do wszystkich składników majątku, których dotyczą te skutki, niezależnie od tego, gdzie składniki majątku się znajdują.

Artykuł 22

Wybór prawa właściwego

1. Partnerzy lub przyszli partnerzy mogą umówić się co do wyznaczenia lub zmiany prawa właściwego dla skutków majątkowych ich zarejestrowanego związku partnerskiego, pod warunkiem że prawo to przewiduje skutki majątkowe instytucji zarejestrowanego związku partnerskiego i pod warunkiem że jest to jedno z następujących praw:

a) prawo państwa, w którym partnerzy lub przyszli partnerzy, lub jeden z nich, mają miejsce zwykłego pobytu w chwili zawarcia umowy;

b) prawo państwa, którego obywatelstwo w chwili zawarcia umowy posiada którykolwiek z partnerów lub przyszłych partnerów; lub

c) prawo państwa, na mocy prawa którego utworzono zarejestrowany związek partnerski.

2. O ile partnerzy nie umówią się inaczej, zmiana prawa właściwego dla skutków majątkowych ich zarejestrowanego związku partnerskiego dokonana podczas trwania związku partnerskiego ma skutek jedynie na przyszłość.

3. Wszelkie działające wstecz zmiany prawa właściwego na mocy ust. 2 nie mogą naruszać praw osób trzecich wynikających z tego prawa.

Artykuł 23

Formalne przesłanki ważności umowy dotyczącej wyboru prawa właściwego

1. Umowa, o której mowa w art. 22, jest sporządzana na piśmie, opatrywana datą i podpisywana przez oboje partnerów. Każde przekazanie informacji za pomocą środków elektronicznych umożliwiające trwały zapis umowy uznaje się za równoważne ze sporządzeniem na piśmie.

2. Jeżeli prawo państwa członkowskiego, w którym oboje partnerzy mają zwykłe miejsce pobytu w chwili zawarcia umowy, przewiduje dodatkowe wymogi formalne dla partnerskich umów majątkowych, wymogi te mają zastosowanie.

3. Jeżeli w chwili zawarcia umowy miejsca zwykłego pobytu partnerów znajdują się w różnych państwach członkowskich, a przepisy tych państw przewidują odmienne wymogi formalne dla partnerskich umów majątkowych, umowa spełnia formalne przesłanki ważności, jeżeli spełnia ona wymogi prawa któregokolwiek z tych państw.

▼B

4. Jeżeli w chwili zawarcia umowy tylko jeden z partnerów ma miejsce zwykłego pobytu w państwie członkowskim, które przewiduje dodatkowe wymogi formalne dla partnerskich umów majątkowych, wymogi te mają zastosowanie.

Artykuł 24

Zgoda i materialne przesłanki ważności

1. Istnienie i ważność umowy dotyczącej wyboru prawa lub któregokolwiek z jej postanowień ustala się według prawa, któremu na mocy art. 22 podlegałaby ta umowa, gdyby umowa lub postanowienie były ważne.

2. Jeden z partnerów może jednak – w celu wykazania, że nie wyraził zgody – powołać się na prawo państwa, w którym w chwili wytoczenia powództwa znajdowało się jego miejsce zwykłego pobytu, jeżeli z okoliczności wynika, że nie byłoby uzasadnione dokonywanie oceny skutków jego zachowania zgodnie z prawem określonym w ust. 1.

Artykuł 25

Formalne przesłanki ważności partnerskiej umowy majątkowej

1. Partnerska umowa majątkowa jest sporządzana na piśmie, opatrywana datą oraz podpisywana przez oboje partnerów. Każde przekazanie informacji za pomocą środków elektronicznych umożliwiające trwały zapis umowy uznaje się za równoważne ze sporządzeniem na piśmie.

2. Jeżeli prawo państwa członkowskiego, w którym oboje partnerzy mają zwykłe miejsce pobytu w chwili zawierania porozumienia, przewiduje dodatkowe wymogi formalne dla partnerskich umów majątkowych, wymogi te mają zastosowanie.

Jeżeli w chwili zawarcia umowy miejsca zwykłego pobytu partnerów znajdują się w różnych państwach członkowskich, a przepisy tych państw przewidują odmienne wymogi formalne dla partnerskich umów majątkowych, umowa spełnia formalne przesłanki ważności, jeżeli spełnia ona wymogi prawa któregokolwiek z tych państw.

Jeżeli w chwili zawarcia umowy tylko jeden z partnerów ma miejsce zwykłego pobytu w państwie członkowskim, które przewiduje dodatkowe wymogi formalne dla partnerskich umów majątkowych, wymogi te mają zastosowanie.

3. Jeżeli prawo właściwe dla skutków majątkowych zarejestrowanego związku partnerskiego nakłada dodatkowe wymogi formalne, wymogi te mają zastosowanie.

Artykuł 26

Prawo właściwe w przypadku niedokonania wyboru przez strony

1. W przypadku braku umowy dotyczącej wyboru prawa na mocy art. 22, prawem właściwym dla skutków majątkowych zarejestrowanych związków partnerskich jest prawo państwa, na mocy prawa którego utworzono zarejestrowany związek partnerski.

▼B

2. W drodze wyjątku oraz na wniosek któregokolwiek z partnerów organ sądowy mający jurysdykcję w sprawach skutków majątkowych zarejestrowanych związków partnerskich może postanowić, że skutki majątkowe zarejestrowanego związku partnerskiego będą regulowane przez prawo państwa innego niż państwo, którego prawo jest właściwe na mocy ust. 1, jeżeli prawo tego innego państwa przewiduje skutki majątkowe instytucji zarejestrowanego związku partnerskiego oraz jeżeli wnioskodawca wykaże, że:

a) partnerzy mieli ostatnie wspólne miejsce zwykłego pobytu w tym innym państwie przez znacząco długi okres czasu; oraz

b) obydwoje partnerzy powoływali się na prawo tego innego państwa przy ustalaniu lub planowaniu ich stosunków majątkowych.

Prawo tego innego państwa stosuje się od chwili utworzenia zarejestrowanego związku partnerskiego, chyba że jedno z partnerów się na to nie zgodzi. W tym ostatnim przypadku prawo tego innego państwa będzie wywierało skutek od chwili ustalenia ostatniego wspólnego miejsca zwykłego pobytu w tym innym państwie.

Stosowanie prawa innego państwa nie może naruszać praw osób trzecich wynikających z prawa właściwego na mocy ust. 1.

Niniejszy ustęp nie ma zastosowania, gdy partnerzy zawarli partnerską umowę majątkową przed ustaleniem ich ostatniego wspólnego miejsca zwykłego pobytu w tym innym państwie.

Artykuł 27

Zakres stosowania prawa właściwego

Prawo właściwe dla skutków majątkowych zarejestrowanych związków partnerskich na mocy niniejszego rozporządzenia reguluje między innymi:

a) klasyfikację majątku każdego partnera lub obojga partnerów według różnych kategorii podczas trwania zarejestrowanego związku partnerskiego i po jego ustaniu;

b) przenoszenie majątku między kategoriami;

c) odpowiedzialność jednego partnera za zobowiązania i długi drugiego partnera;

d) uprawnienia, prawa i obowiązki jednego z partnerów lub obojga partnerów w odniesieniu do majątku;

e) podział majątku lub ustanie stosunków majątkowych po rozwiązaniu związku partnerskiego;

f) wpływ skutków majątkowych zarejestrowanych związków partnerskich na stosunki prawne między jednym z partnerów a osobami trzecimi; oraz

g) materialne przesłanki ważności partnerskiej umowy majątkowej.

▼B

Artykuł 28

Skutki w odniesieniu do osób trzecich

1. Niezależnie od art. 27 lit. f), partner nie może powoływać się na prawo właściwe dla skutków majątkowych zarejestrowanego związku partnerskiego między partnerami wobec osoby trzeciej w sporze między tą osobą trzecią i jednym z partnerów lub obojgiem partnerów, chyba że ta osoba trzecia wiedziała o tym prawie lub, przy zachowaniu należytej staranności, powinna była o nim wiedzieć.

2. Uznaje się, że osoba trzecia posiada wiedzę o prawie właściwym dla skutków majątkowych zarejestrowanego związku partnerskiego, jeżeli:

a) prawo to jest prawem:

   (i) państwa, którego prawo ma zastosowanie do transakcji między jednym z partnerów a osobą trzecią;

   (ii) państwa, w którym umawiający się partner i osoba trzecia mają miejsce zwykłego pobytu; lub

   (iii) w sprawach dotyczących nieruchomości – państwa, w którym znajduje się ta nieruchomość;

   lub

b) którykolwiek z partnerów spełnił mające zastosowanie wymogi ujawnienia lub rejestracji skutków majątkowych zarejestrowanego związku partnerskiego określone w prawie:

   (i) państwa, którego prawo jest właściwe dla transakcji między jednym z partnerów a osobą trzecią;

   (ii) państwa, w którym umawiający się partner i osoba trzecia mają miejsce zwykłego pobytu; lub

   (iii) w sprawach dotyczących nieruchomości – państwa, w którym znajduje się ta nieruchomość;

3. W przypadku gdy partner nie może powoływać się na prawo właściwe dla skutków majątkowych zarejestrowanego związku partnerskiego wobec osoby trzeciej na mocy ust. 1, skutki majątkowe zarejestrowanego związku partnerskiego w odniesieniu do osoby trzeciej są regulowane przez:

a) prawo państwa, którego prawo jest właściwe dla transakcji między jednym z partnerów a osobą trzecią; lub

b) w sprawach dotyczących nieruchomości lub zarejestrowanych składników majątku lub praw – prawo państwa, w którym znajduje się ta nieruchomość lub w którym zarejestrowane są składniki majątku lub prawa.

Artykuł 29

Dostosowanie praw rzeczowych

W przypadku gdy dana osoba powołuje się na prawo rzeczowe, przysługujące jej zgodnie z prawem właściwym dla skutków majątkowych zarejestrowanego związku partnerskiego, a dane prawo rzeczowe nie jest znane w prawie państwa członkowskiego, w którym się na nie powołano, prawo to podlega, o ile zachodzi taka potrzeba i w zakresie, w jakim jest to możliwe, dostosowaniu do najbardziej odpowiadającego mu prawa rzeczowego przewidzianego w prawie tego państwa, z uwzględnieniem celów i interesów, którym służy określone prawo rzeczowe, oraz związanych z nim skutków.

▼B

Artykuł 30

Przepisy wymuszające swoje zastosowanie

1. Żaden z przepisów niniejszego rozporządzenia nie może ograniczać stosowania wymuszających swoje zastosowanie przepisów państwa sądu l.

2. Przepisy wymuszające swoje zastosowanie to przepisy, których przestrzeganie uważane jest przez państwo za tak istotny element ochrony jego interesów publicznych, takich jak organizacja polityczna, społeczna lub gospodarcza, że znajdują one zastosowanie do wszelkich sytuacji objętych ich zakresem, bez względu na to, jakie prawo jest właściwe dla skutków majątkowych zarejestrowanego związku partnerskiego na mocy niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 31

Porządek publiczny (*ordre public*)

Stosowania przepisu prawa któregokolwiek państwa wskazanego przez niniejsze rozporządzenie można odmówić jedynie wówczas, gdy takie stosowanie jest w sposób oczywisty niezgodne z porządkiem publicznym (*ordre public*) państwa sądu.

Artykuł 32

Wyłączenie odesłania

Stosowanie prawa któregokolwiek państwa wskazanego przez niniejsze rozporządzenie oznacza stosowanie przepisów prawa obowiązującego w tym państwie innych niż przepisy prawa prywatnego międzynarodowego.

Artykuł 33

Państwa posiadające więcej niż jeden system prawny – terytorialne kolizje praw

1. W przypadku gdy prawo wskazane przez niniejsze rozporządzenie jest prawem państwa, które składa się z szeregu jednostek terytorialnych, a każda z nich posiada swoje własne przepisy dotyczące skutków majątkowych zarejestrowanych związków partnerskich, wewnętrzne przepisy kolizyjne tego państwa określają odpowiednią jednostkę terytorialną, której prawo ma być właściwe.

2. W przypadku braku takich wewnętrznych przepisów kolizyjnych:

a) każde odniesienie do prawa państwa, o którym mowa w ust. 1, jest rozumiane, do celów ustalenia prawa właściwego zgodnie z przepisami odwołującymi się do miejsca zwykłego pobytu partnerów, jako dotyczące prawa jednostki terytorialnej, w której partnerzy mają miejsce zwykłego pobytu;

b) każde odniesienie do prawa państwa, o którym mowa w ust. 1, jest rozumiane, do celów ustalenia prawa właściwego zgodnie z przepisami odwołującymi się do obywatelstwa partnerów, jako dotyczące prawa jednostki terytorialnej, z którą partnerzy mają najściślejszy związek;

▼B

c) każde odniesienie do prawa państwa, o którym mowa w ust. 1, jest rozumiane, do celów ustalenia prawa właściwego zgodnie z jakimikolwiek innymi przepisami odwołującymi się do innych elementów jako łączników, jako dotyczące prawa jednostki terytorialnej, w której znajduje się dany element.

Artykuł 34

Państwa posiadające więcej niż jeden system prawny – kolizje praw dotyczących różnych kategorii osób

W odniesieniu do państwa, które ma dwa lub większą liczbę systemów prawnych lub zbiorów przepisów mających zastosowanie do różnych kategorii osób w zakresie skutków majątkowych zarejestrowanych związków partnerskich, każde odniesienie do prawa takiego państwa jest rozumiane jako dotyczące systemu prawnego lub zbioru przepisów określonego przepisami obowiązującymi w tym państwie. W przypadku braku takich przepisów zastosowanie ma system prawny lub zbiór przepisów, z którymi partnerzy mają najściślejszy związek.

Artykuł 35

Niestosowanie niniejszego rozporządzenia do wewnętrznych kolizji praw

Państwo członkowskie składające się z szeregu jednostek terytorialnych posiadających swoje własne przepisy dotyczące skutków majątkowych zarejestrowanych związków partnerskich nie jest zobowiązane do stosowania niniejszego rozporządzenia do kolizji praw występującej wyłącznie między takimi jednostkami terytorialnymi.

ROZDZIAŁ IV

UZNAWANIE, WYKONALNOŚĆ I WYKONYWANIE ORZECZEŃ

Artykuł 36

Uznawanie

1. Orzeczenie wydane w jednym państwie członkowskim jest uznawane w innych państwach członkowskich bez potrzeby przeprowadzania specjalnego postępowania.

2. Każda zainteresowana strona, która podnosi kwestię uznania orzeczenia jako główny przedmiot sporu, może, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 44–57, wystąpić z wnioskiem o uznanie tego orzeczenia.

3. Jeżeli wynik postępowania przed sądem państwa członkowskiego zależy od rozstrzygnięcia ubocznej kwestii uznania orzeczenia, sąd ten jest sądem właściwym do rozpatrywania tej kwestii.

▼B

Artykuł 37

Podstawy nieuznania orzeczenia

Orzeczenia nie uznaje się, jeżeli:

a) uznanie takie jest w sposób oczywisty sprzeczne z porządkiem publicznym (*ordre public*) państwa członkowskiego, w którym wystąpiono o uznanie;

b) pozwanemu, który nie wdał się w spór, nie doręczono dokumentu wszczynającego postępowanie lub dokumentu równorzędnego w czasie i w sposób umożliwiający mu przygotowanie obrony, chyba że pozwany nie złożył przeciwko orzeczeniu środka zaskarżenia, kiedy miał taką możliwość;

c) orzeczenia nie da się pogodzić z orzeczeniem wydanym w postępowaniu między tymi samymi stronami w państwie członkowskim, w którym wystąpiono o uznanie;

d) orzeczenia nie da się pogodzić z orzeczeniem wydanym wcześniej w innym państwie członkowskim lub w państwie trzecim w sprawie o to samo roszczenie między tymi samymi stronami, o ile orzeczenie wydane wcześniej spełnia warunki konieczne do jego uznania w państwie członkowskim, w którym wystąpiono o uznanie.

Artykuł 38

Prawa podstawowe

Art. 37 niniejszego rozporządzenia stosują sądy i inne właściwe organy państw członkowskich, przestrzegając podstawowych praw i zasad uznanych w Karcie, w szczególności jej art. 21 dotyczącego zasady niedyskryminacji.

Artykuł 39

Zakaz ponownego badania jurysdykcji sądu pochodzenia

1. Jurysdykcja sądu państwa członkowskiego pochodzenia nie może być przedmiotem ponownego badania.

2. Kryterium porządku publicznego (*ordre public*), o którym mowa w art. 37, nie ma zastosowania do zasad jurysdykcji określonych w art. 4–12.

Artykuł 40

Wyłączenie kontroli merytorycznej

Orzeczenie wydane w państwie członkowskim nie może być w żadnym przypadku przedmiotem kontroli merytorycznej.

Artykuł 41

Zawieszenie postępowania w sprawie uznania

Sąd państwa członkowskiego, w którym wystąpiono o uznanie orzeczenia wydanego w innym państwie członkowskim, może zawiesić postępowanie, jeżeli od orzeczenia został wniesiony zwyczajny środek zaskarżenia w państwie członkowskim pochodzenia.

▼B

Artykuł 42

Wykonalność

Orzeczenia wydane w państwie członkowskim i wykonalne w tym państwie są wykonalne w innym państwie członkowskim, gdy na wniosek którejkolwiek zainteresowanej strony stwierdzono ich wykonalność w tym innym państwie członkowskim zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 44–57.

Artykuł 43

Ustalanie miejsca zamieszkania

Aby ustalić, czy do celów procedury przewidzianej w art. 44–57 strona ma miejsce zamieszkania w państwie członkowskim wykonania, sąd, do którego wniesiono sprawę, stosuje wewnętrzne prawo tego państwa członkowskiego.

Artykuł 44

Właściwość miejscowa

1. Wniosek o stwierdzenie wykonalności składa się w sądzie lub właściwym organie państwa członkowskiego wykonania, o którym to państwo członkowskie poinformowało Komisję zgodnie z art. 64.

2. Właściwość miejscową określa się na podstawie miejsca zamieszkania strony, przeciwko której dochodzi się wykonania, lub miejsca wykonania orzeczenia.

Artykuł 45

Procedura

1. Procedurę składania wniosku reguluje prawo państwa członkowskiego wykonania.

2. Wnioskodawca nie jest zobowiązany do posiadania adresu pocztowego ani uprawnionego przedstawiciela w państwie członkowskim wykonania.

3. Do wniosku dołącza się następujące dokumenty:

a) odpis orzeczenia spełniający warunki niezbędne do stwierdzenia jego autentyczności;

b) zaświadczenie wydane przez sąd lub właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia, sporządzone z wykorzystaniem formularza ustanowionego zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 67 ust. 2, bez uszczerbku dla art. 46.

Artykuł 46

Nieprzedstawienie zaświadczenia

1. Jeżeli zaświadczenie, o którym mowa w art. 45 ust. 3 lit. b), nie zostało przedstawione, sąd lub właściwy organ może wyznaczyć termin jego przedstawienia lub przyjąć dokument równorzędny lub też, jeżeli uzna, że dysponuje wystarczającymi informacjami, zwolnić z obowiązku przedstawienia zaświadczenia.

▼B

2. Jeżeli zażąda tego sąd lub właściwy organ, przedkłada się tłumaczenie lub transliterację dokumentów. Tłumaczenie sporządza osoba uprawniona do tego w jednym z państw członkowskich.

Artykuł 47

Stwierdzenie wykonalności

Wykonalność orzeczenia stwierdza się bez kontroli na podstawie art. 37, niezwłocznie po dopełnieniu formalności określonych w art. 45. Strona, przeciwko której dochodzi się wykonania, na tym etapie postępowania nie jest uprawniona do składania jakichkolwiek oświadczeń w sprawie wniosku.

Artykuł 48

Zawiadomienie o orzeczeniu wydanym po rozpoznaniu wniosku o stwierdzenie wykonalności

1. O orzeczeniu wydanym po rozpoznaniu wniosku o stwierdzenie wykonalności wnioskodawca zostaje niezwłocznie zawiadomiony zgodnie z procedurą określoną w prawie państwa członkowskiego wykonania.

2. Stronie, przeciwko której dochodzi się wykonania, doręcza się stwierdzenie wykonalności i orzeczenie, o ile nie zostało ono wcześniej doręczone tej stronie.

Artykuł 49

Środek zaskarżenia od orzeczenia wydanego po rozpoznaniu wniosku o stwierdzenie wykonalności

1. Każda ze stron może wnieść środek zaskarżenia od orzeczenia wydanego po rozpoznaniu wniosku o stwierdzenie wykonalności.

2. Środek zaskarżenia wnosi się do sądu, o którym dane państwo członkowskie poinformowało Komisję zgodnie z art. 64.

3. Środek zaskarżenia jest rozpoznawany zgodnie z przepisami regulującymi postępowanie w sprawach spornych.

4. Jeżeli strona, przeciwko której dochodzi się wykonania, nie wdaje się w spór przed sądem odwoławczym w postępowaniu dotyczącym środka zaskarżenia wniesionego przez wnioskodawcę, art. 16 stosuje się także wtedy, gdy strona, przeciwko której dochodzi się wykonania, nie ma miejsca zamieszkania na terytorium któregokolwiek z państw członkowskich.

5. Środek zaskarżenia przeciwko stwierdzeniu wykonalności wnosi się w terminie 30 dni od jego doręczenia. Jeżeli strona, przeciwko której dochodzi się wykonania, ma miejsce stałego zamieszkania w państwie członkowskim innym niż to, w którym nastąpiło stwierdzenie wykonalności, termin na wniesienie środka zaskarżenia wynosi 60 dni i biegnie od dnia doręczenia tej stronie osobiście lub w jej miejscu zamieszkania. Termin ten nie podlega przedłużeniu z powodu odległości.

▼B

Artykuł 50

Procedura zaskarżenia orzeczenia wydanego w następstwie wniesienia środka zaskarżenia

Środek zaskarżenia od orzeczenia wydanego w następstwie wniesienia środka zaskarżenia może zostać wniesiony tylko zgodnie z procedurą, o której dane państwo członkowskie poinformowało Komisję zgodnie z art. 64.

Artykuł 51

Odmowa lub uchylenie stwierdzenia wykonalności

Sąd rozpoznający środek zaskarżenia zgodnie z art. 49 lub 50 odmawia stwierdzenia wykonalności lub je uchyla tylko z powodu jednej z przyczyn określonych w art. 37. Sąd wydaje orzeczenie niezwłocznie.

Artykuł 52

Zawieszenie postępowania

Sąd rozpoznający środek zaskarżenia zgodnie z art. 49 lub 50 zawiesza postępowanie na wniosek strony, przeciwko której dochodzi się wykonania, jeśli wykonalność orzeczenia jest zawieszona w państwie członkowskim pochodzenia z powodu wniesienia środka zaskarżenia.

Artykuł 53

Środki tymczasowe, w tym środki zabezpieczające

1. Jeżeli orzeczenie podlega uznaniu zgodnie z niniejszym rozdziałem, nie ma przeszkód dla korzystania przez wnioskodawcę, zgodnie z prawem państwa członkowskiego wykonania, ze środków tymczasowych, w tym środków zabezpieczających, bez stwierdzenia wykonalności zgodnie z art. 47.

2. Stwierdzenie wykonalności uprawnia z mocy prawa do stosowania wszelkich środków zabezpieczających.

3. W czasie biegu przewidzianego w art. 49 ust. 5 terminu do wniesienia środka zaskarżenia od orzeczenia o stwierdzeniu wykonalności i do chwili rozpoznania wniesionego każdego takiego środka zaskarżenia, nie można zastosować jakiegokolwiek środka egzekucyjnego wobec majątku strony, przeciwko której dochodzi się wykonania, z wyjątkiem zastosowania środków zabezpieczających.

Artykuł 54

Wykonalność częściowa

1. W przypadku gdy orzeczenie rozstrzyga o kilku sprawach i stwierdzenie wykonalności nie może nastąpić co do wszystkich spraw, sąd lub właściwy organ stwierdza wykonalność co do jednej lub kilku spraw.

2. Wnioskodawca może wnieść o stwierdzenie wykonalności ograniczone do części orzeczenia.

▼B

Artykuł 55

Pomoc prawna

Wnioskodawca, któremu w państwie członkowskim pochodzenia przyznano całkowitą lub częściową pomoc prawną lub zwolnienie od kosztów lub wydatków, w postępowaniu o stwierdzenie wykonalności jest uprawniony do najbardziej korzystnego traktowania w zakresie pomocy prawnej lub możliwie najdalej idącego zwolnienia od kosztów lub wydatków, przewidzianego w prawie państwa członkowskiego wykonania.

Artykuł 56

Brak zabezpieczenia, gwarancji lub kaucji

Strona ubiegająca się w jednym państwie członkowskim o uznanie, stwierdzenie wykonalności lub wykonanie orzeczenia wydanego w innym państwie członkowskim, nie jest zobowiązana do składania jakiegokolwiek zabezpieczenia, gwarancji lub kaucji, niezależnie od ich nazwy, z tego powodu, że jest cudzoziemcem lub nie posiada miejsca zamieszkania lub pobytu w państwie członkowskim wykonania.

Artykuł 57

Brak opłat lub należności

W postępowaniu o stwierdzenie wykonalności w państwie członkowskim wykonania nie można pobierać jakichkolwiek opłat lub należności obliczanych od wartości przedmiotu sporu.

ROZDZIAŁ V

DOKUMENTY URZĘDOWE I UGODY SĄDOWE

Artykuł 58

Przyjmowanie dokumentów urzędowych

1. Dokument urzędowy sporządzony w państwie członkowskim wywołuje w innym państwie członkowskim takie same skutki dowodowe jak w państwie członkowskim pochodzenia lub skutki dowodowe najbardziej z nimi porównywalne, o ile nie jest to w sposób oczywisty sprzeczne z porządkiem publicznym (*ordre public*) danego państwa członkowskiego.

Osoba, która chce wykorzystać dokument urzędowy w innym państwie członkowskim, może zwrócić się do organu sporządzającego ten dokument urzędowy w państwie członkowskim pochodzenia o wypełnienie formularza ustanowionego zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 67 ust. 2, określającego skutki dowodowe, jakie dany dokument urzędowy wywołuje w państwie członkowskim pochodzenia.

2. Wszelkie kwestionowanie autentyczności dokumentu urzędowego odbywa się przed sądami państwa członkowskiego pochodzenia i rozstrzygane jest na podstawie prawa tego państwa. Zakwestionowany dokument urzędowy nie wywołuje jakichkolwiek skutków dowodowych w innym państwie członkowskim, dopóki sprawa dotycząca kwestionowania jego autentyczności toczy się przed właściwym sądem.

3. Wszelkie kwestionowanie czynności prawnych lub stosunków prawnych stwierdzonych w dokumencie urzędowym odbywa się przed sądami mającymi jurysdykcję na mocy niniejszego rozporządzenia i jest rozstrzygane na podstawie prawa właściwego zgodnie z rozdziałem III. W kwestionowanym zakresie zakwestionowany dokument urzędowy nie wywołuje jakichkolwiek skutków dowodowych w państwie członkowskim innym niż państwo członkowskie pochodzenia, dopóki sprawa dotycząca jego kwestionowania toczy się przed właściwym sądem.

▼B

4. Jeżeli wynik postępowania przed sądem państwa członkowskiego zależy od rozstrzygnięcia ubocznej kwestii dotyczącej czynności lub stosunków prawnych stwierdzonych w dokumencie urzędowym w sprawie skutków majątkowych zarejestrowanych związków partnerskich, sąd ten ma jurysdykcję do rozpatrzenia tej kwestii.

Artykuł 59

Wykonalność dokumentów urzędowych

1. Na wniosek którejkolwiek zainteresowanej strony zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 44–57 stwierdza się wykonalność w innym państwie członkowskim dokumentu urzędowego, który jest wykonalny w państwie członkowskim pochodzenia.

2. Do celów art. 45 ust. 3 lit. b) organ, który sporządził dokument urzędowy, wydaje na wniosek którejkolwiek zainteresowanej strony zaświadczenie, wykorzystując formularz ustanowiony zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 67 ust. 2.

3. Sąd rozpoznający środek zaskarżenia zgodnie z art. 49 lub 50 odmawia stwierdzenia wykonalności lub je uchyla tylko wtedy, gdy wykonanie dokumentu urzędowego jest w oczywisty sposób sprzeczne z porządkiem publicznym (*ordre public*) państwa członkowskiego wykonania.

Artykuł 60

Wykonalność ugód sądowych

1. Na wniosek którejkolwiek zainteresowanej strony zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 44–57 stwierdza się wykonalność w innym państwie członkowskim ugód sądowych, które są wykonalne w państwie członkowskim pochodzenia.

2. Do celów art. 45 ust. 3 lit. b) sąd, który zatwierdził ugodę lub przed którym została ona zawarta, wydaje na wniosek którejkolwiek zainteresowanej strony zaświadczenie, wykorzystując formularz ustanowiony zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 67 ust. 2.

3. Sąd rozpoznający środek zaskarżenia na podstawie art. 49 lub 50 odmawia stwierdzenia wykonalności lub je uchyla tylko wtedy, gdy wykonanie ugody sądowej jest w sposób oczywisty sprzeczne z porządkiem publicznym (*ordre public*) państwa członkowskiego wykonania.

ROZDZIAŁ VI

PRZEPISY OGÓLNE I KOŃCOWE

Artykuł 61

Legalizacja i inne podobne formalności

Żadna legalizacja ani inne podobne formalności nie są wymagane w odniesieniu do dokumentów wydanych w jednym z państw członkowskich zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

▼B

Artykuł 62

Związki z obowiązującymi konwencjami międzynarodowymi

1. Niniejsze rozporządzenie nie wpływa na stosowanie dwustronnych lub wielostronnych konwencji międzynarodowych, których stroną, w chwili przyjęcia niniejszego rozporządzenia, jest jedno państwo członkowskie lub większa ich liczba, ani decyzji przyjętej na mocy art. 331 ust. 1 akapit drugi lub trzeci TFUE, które dotyczą spraw objętych zakresem stosowania niniejszego rozporządzenia, bez uszczerbku dla obowiązków państw członkowskich wynikających z art. 351 TFUE.

2. Niezależnie od ust. 1, niniejsze rozporządzenie ma w stosunkach między państwami członkowskimi pierwszeństwo przed konwencjami zawartymi między nimi w zakresie, w jakim konwencje te dotyczą dziedzin regulowanych niniejszym rozporządzeniem.

Artykuł 63

Informacje podawane do wiadomości publicznej

Z myślą o podawaniu informacji do wiadomości publicznej w ramach europejskiej sieci sądowej w sprawach cywilnych i handlowych, państwa członkowskie przekazują Komisji krótkie podsumowanie swoich krajowych przepisów i procedur dotyczących skutków majątkowych zarejestrowanych związków partnerskich, w tym informacje o rodzaju organów właściwych w dziedzinie skutków majątkowych zarejestrowanych związków partnerskich oraz o skutkach w odniesieniu do osób trzecich, o których mowa w art. 28.

Państwa członkowskie stale aktualizują te informacje.

Artykuł 64

Informacje na temat danych kontaktowych i procedur

1. Do dnia 29 kwietnia 2018 r. państwa członkowskie przekazują Komisji informacje o:

a) sądach lub organach właściwych w zakresie rozpatrywania wniosków o stwierdzenie wykonalności orzeczeń zgodnie z art. 44 ust. 1 oraz w zakresie rozpatrywania środków zaskarżenia od orzeczeń wydanych w sprawie takich wniosków zgodnie z art. 49 ust. 2;

b) procedurach zaskarżenia orzeczenia wydanego w następstwie wniesienia środka zaskarżenia, o których mowa w art. 50.

Państwa członkowskie informują Komisję o wszelkich późniejszych zmianach dotyczących tych informacji.

2. Komisja publikuje informacje przekazane zgodnie z ust. 1 w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, z wyjątkiem adresów i innych danych kontaktowych sądów i organów, o których mowa w ust. 1 lit. a).

3. Komisja podaje wszystkie informacje przekazane jej zgodnie z ust. 1 do wiadomości publicznej za pomocą wszelkich odpowiednich środków, w szczególności przy wykorzystaniu europejskiej sieci sądowej w sprawach cywilnych i handlowych.

▼B

Artykuł 65

Sporządzanie wykazu zawierającego informacje, o których mowa w art. 3 ust. 2, oraz wprowadzanie do niego zmian

1. Na podstawie powiadomień od państw członkowskich Komisja sporządza wykaz innych organów i przedstawicieli zawodów prawniczych, o których mowa w art. 3 ust. 2.

2. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o wszelkich zmianach informacji zawartych w tym wykazie. Komisja wprowadza odpowiednie zmiany do wykazu.

3. Komisja publikuje wykaz oraz wszelkie zmiany wprowadzone do tego wykazu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

4. Komisja podaje wszystkie informacje przekazane jej zgodnie z ust. 1 i 2 do wiadomości publicznej za pomocą wszelkich odpowiednich środków, w szczególności przy wykorzystaniu europejskiej sieci sądowej w sprawach cywilnych i handlowych.

Artykuł 66

Ustanawianie zaświadczeń i formularzy, o których mowa w art. 45 ust. 3 lit. b) oraz art. 58, 59 i 60, oraz wprowadzanie do nich zmian

Komisja przyjmuje akty wykonawcze ustanawiające zaświadczenia i formularze, o których mowa w art. 45 ust. 3 lit. b) oraz art. 58, 59 i 60, a także wprowadzające do nich zmiany. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 67 ust. 2.

Artykuł 67

Procedura komitetowa

1. Komisję wspomaga komitet. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 4 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

Artykuł 68

Klauzula przeglądowa

1. Do dnia 29 stycznia 2027 r., a następnie co pięć lat, Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu sprawozdanie dotyczące stosowania niniejszego rozporządzenia. W razie potrzeby sprawozdaniu temu towarzyszą wnioski dotyczące zmiany niniejszego rozporządzenia.

2. Do dnia 29 stycznia 2024 r. Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu sprawozdanie dotyczące stosowania art. 9 i 38 niniejszego rozporządzenia. W sprawozdaniu tym w szczególności dokonuje oceny tego, w jakim stopniu artykuły te zapewniły dostęp do wymiaru sprawiedliwości.

▼B

3. Do celów sprawozdań, o których mowa w ust. 1 i 2, państwa członkowskie przekazują Komisji stosowne informacje dotyczące stosowania niniejszego rozporządzenia przez ich sądy.

Artykuł 69

Przepisy przejściowe

1. Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie wyłącznie do postępowań sądowych wszczętych, dokumentów urzędowych oficjalnie sporządzonych lub zarejestrowanych oraz do ugód sądowych zatwierdzonych lub zawartych w dniu 29 stycznia 2019 r. lub po tym terminie, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3.

▼C1

2. Jeżeli postępowanie w państwie członkowskim pochodzenia zostało wszczęte przed dniem 29 stycznia 2019 r., orzeczenia wydane w dniu 29 stycznia 2019 r. lub po tej dacie są uznawane i wykonywane zgodnie z rozdziałem IV, o ile zastosowane przepisy jurysdykcyjne są zgodne z tymi określonymi w rozdziale II.

3. Rozdział III ma zastosowanie wyłącznie do partnerów, którzy zarejestrowali związek partnerski lub którzy wskazali prawo właściwe dla skutków majątkowych ich zarejestrowanego związku partnerskiego w dniu 29 stycznia 2019 r. lub po tej dacie.

▼B

Artykuł 70

Wejście w życie

1. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

2. Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie w państwach członkowskich, które uczestniczą we wzmocnionej współpracy w dziedzinie jurysdykcji, prawa właściwego oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w zakresie ustrojów majątkowych par międzynarodowych, obejmującej zarówno sprawy dotyczące małżeńskich ustrojów majątkowych, jak i skutków majątkowych zarejestrowanych związków partnerskich, zatwierdzonej na mocy decyzji (UE) 2016/954.

Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie od dnia 29 stycznia 2019 r., z wyjątkiem art. 63 i 64, które mają zastosowanie od dnia 29 kwietnia 2018 r., oraz art. 65, 66 i 67, które mają zastosowanie od dnia 29 lipca 2016 r. W odniesieniu do tych państw członkowskich, które uczestniczą we wzmocnionej współpracy na mocy decyzji przyjętej zgodnie z art. 331 ust. 1 akapit drugi lub trzeci TFUE, niniejsze rozporządzenia ma zastosowanie od dnia wskazanego w danej decyzji.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane w uczestniczących państwach członkowskich zgodnie z Traktatami.